

HAND
BAL
X-TRA

**RED
WOLVES**

YANNICK VOELT ZICH GOED GLORIEUX BIJ VILLEURBANNE

Yannick Glorieux is een handballer met een missie. Sinds hij vrij laat in het handbal rolde ging het almaar crescendo met de 26-jarige Limburger. Bij Tongeren maakte hij zijn debuut, maar daarna werkte hij aan een blitzcarrière als geen ander. Van Tongeren naar landskampioen Bocholt, meteen geselecteerd voor de nationale ploeg en intussen profspeler bij Villeurbanne in de Franse Proligue. En nu wil hij schitteren met de Red Wolves op dat voor onze landgenoten historische eerste groot toernooi. Op naar Malmö ...

‘Hoe ik met handbal ben begonnen? Heel gek, eigenlijk’, lacht Yannick Glorieux. ‘En vooral heel laat. Tot mijn zestien deed ik aan voetbal en triatlon. Een rare combinatie, inderdaad. Mijn mama was toen uitbaatster van de cafetaria in de Sportoase Tongeren. En op bepaald moment werd ik aangesproken door Luc Tack, de voorzitter van Handbal Tongeren, die me uitnodigde voor een training. En dat beviel me enorm. Jos Schouterden was toen trainer en hij wees me de weg naar de Topsportschool. Net op de valreep, want ik maakte deel uit van de laatste lichting. Ik denk dat zulks op basis van mijn fysieke capaciteiten is gelukt. Want qua handbal had ik uiteraard een grote achterstand. Maar uitgerekend in de Topsportschool én op de trainingen van Tongeren heb ik een enorme inhaalbeweging gemaakt. Als ik die kans niet gekregen had dankzij Jos Schouterden had ik nooit de technische achterstand kunnen inhalen. En had ik nooit gestaan waar ik nu sta. We kregen op school meerdere handbaltrainingen per dag, dat was een zegen. Verder heb ik kadetten en junioren bij Tongeren doorlopen, en zo ben ik stilaan richting eerste ploeg geëvolueerd. En met mijn debuut in de eerste ploeg was ook weer een factor geluk gemoeid. Een hoekspeler raakte geblesseerd en ik mocht opdraven. Daarna heb ik meer en meer speelminuten gekregen.’

LAATBLOEIER

Yannick Glorieux bleef ruim zes jaar bij Tongeren. Daarna zette hij een stap hoger op zeg maar, een transfer naar succesclub en vijfvoudig landskampioen Bocholt. Daar bleef hij twee seizoenen, die helaas serieus werden geteisterd door de Coronacrisis.

‘Die overgang naar Bocholt was inderdaad de bevestiging dat ik een toptalent was,’ geeft Yannick Glorieux na enig aandringen bescheiden toe. ‘Het was voor mij vooral een nieuwe handbalwereld die openging. In Tongeren was ik

een beetje op een zijspoor geraakt. Dat was uiteraard de keuze van de trainer. Maar het hypothekeerde wel mijn sportieve ambities. En dan kwam Bocholt met een voorstel dat mij meteen kon bekoren. Bocholt heeft toch een zekere status in België, Bart Lenders een zekere renommée als

trainer en ik kreeg zekere garanties. De keuze was vlug gemaakt, snap je? Spelen voor een ploeg die altijd meedoet voor de hoofdprijzen, daar doe je ’t tenslotte voor. En eerlijk gezegd heb ik het gevoel, nu nog steeds, dat ik daar ben opengebloeid omdat ik van de coach veel vertrouwen heb gekregen. Die passage bij Bocholt heeft mijn zelfvertrouwen gestimuleerd en ook het inzicht dat ik als handballer iets kon betekenen. En vertrouwen heeft voor mij een enorme betekenis in de sport. Bovendien ben ik via Bocholt in de nationale selectie terechtgekomen. Vorig jaar, tegen Griekenland, heb ik mijn debuut gemaakt. En nu ga ik naar een WK. Soms sta ik versteld dat het allemaal zo snel is gegaan. Maar dat kon enkel dankzij het vertrouwen van enkele trainers, maar ook en vooral dankzij de steun van mijn vriendin én van mijn ouders.’

CARRIÈREPLANNING

Dat Yannick Glorieux wel een zekere carrièreplanning in zijn achterhoofd had lijkt nogal evident. In de nationale selectie sluimerde het idee van een buitenlands avontuur. Begrijpelijk als je wordt gekoesterd door een Franse bondscoach en enkele ploegmaats die al met gulzige teugen van het profhandbal hebben geproefd. Een overstap naar de Franse competitie lonkte...

Yannick Glorieux: ‘We moeten daar niet flauw over doen: bij de Red Wolves werd voortdurend over dat profbestaan gepraat. Ik heb advies gevraagd aan de bondscoach, maar ik heb ook veelvuldig gepraat met ervaringsdeskundigen als Arber Qerimi, Tom Robijns, Quinten Colman, Nathan Bolaers en nog andere jongens van buitenlandse clubs. Na de gewonnen bekerfinale met Bocholt heb ik me uitvoerig geïnformeerd bij Yérime Sylla, wiens steun en advies toch bepalend is als je zo’n

belangrijke beslissing moet nemen in je handbalcarrière. Maar mijn keuze voor Villeurbanne is niet via de bondscoach gebeurd, maar via een makelaar. Die was me komen scouten tegen Griekenland en ik ben met die makelaar verder in contact gebleven. Die heeft me toen richting Frankrijk gestuurd.'

PROFBESTAAN

Yannick Glorieux verhuisde bij de start van dit seizoen naar Villeurbanne Handball, in de regio Lyon. Een profclub in de Proligue, zeg maar de Franse Division 2. Een nieuwe start, een nieuwe episode in de handbalcarrière van de talentrijke Limburger.

'Dat professioneel bestaan was een hele aanpassing,' geeft Yannick Glorieux toe. 'Met de taal had ik geen moeite, zeker niet met het handbaljargon. Ik ervaar ook meer en meer dat ik mijn plek heb verdiend in de ploeg. Qua

profervaring is het zeker waar ik op gehoopt had. Villeurbanne is een écht professionele club, sterk gestructureerd ook wel. De spelers moeten enkel bezig zijn met handbal. Er wordt ook veel tactischer gedacht en gepraat over handbal dan bij ons. En met dagelijks een videobespreking voor de training, uiteraard ook met dagelijkse krachttraining en 's namiddags altijd training met de bal. Van maandag tot en met donderdag. Ach, 't is effe aanpassing geweest, ook voor het lichaam, maar eens je in het ritme zit lukt het best. Om vijf uur zijn we vrij, dan heb je nog tijd voor leuke dingen 's avonds. Mijn vriendin is bij me, ze kreeg van haar werkgever de toelating om drie weken per maand te telewerken vanuit Lyon, en dan een week terug naar België. Dat is echt wel fijn, dat er nog een leven is na het handbal. Wat tijd voor onszelf...

Helaas hebben we onze sportieve ambities met Villeurbanne wat moeten bijsturen. We hebben de start gemist, leden daarna enkele nipte nederlagen, gingen ook als eens zwaar onderuit. Maakt dat we momenteel voorlaatste staan en we ons moeten focussen op het behoud. We kregen enkele weken geleden een nieuwe trainer en ik heb de indruk dat het tij aan het keren is. Ach, we redden het wel ...'

RED WOLVES

In januari schrijven de Red Wolves geschiedenis: het WK in Polen en Zweden, het eerste groot toernooi voor onze landgenoten. En dat met een minimale voorbereiding, dat beseffen de spelers maar al te best.

'Kijk, als groep staan we erg positief tegenover die enorme uitdaging van dat WK. Alleen hopen we dat er een structureel plan is dat ons in die uitdaging de nodige steun en vastheid biedt. De technische staf heeft ons alvast in de juiste balans proberen te sturen. Helaas is er onvoldoende communicatie geweest de laatste weken. Door de competitie, door de afstand tussen de meeste spelers, door allerhande administratieve rompslomp die nog moet worden geregeld. Gelukkig is er een groot vertrouwen in bondscoach Yérime Sylla. Zijn tactisch plan zal bepalend zijn voor het welslagen van ons WK. Na de wedstrijden tegen Nederland en Kroatië zijn er nog aanzienlijk wat werkpunten opgedoken. Daar moet aan worden gemedieerd tijdens die ministage in eigen land en dat toernooi in Polen. Ik denk wel dat Yérime met een plan zal uitpakken hoe we onze tegenstanders op het WK kunnen verrassen. Hopelijk kunnen we onze verdediging en aanval finetunen op die twee meerdaagse stages. En hopelijk kunnen we in Polen vertrouwen tanken voor het WK. De voorbije EK- kwalificatiewedstrijden gaven ons een dubbel gevoel. Nederland was zeker geen geslaagd examen. Daar hebben we collectief gefaald, misschien wel onvoldoende voorbereid, en zeker twee punten verloren. Kroatië gaf ons wél vertrouwen, tegen de verwachtingen in, maar wel een goede beurt. Uit die positieve prestatie moeten we vertrouwen

tanken, beseffen dat we tegen grote landen ook een kans maken mits een goede tactische voorbereiding.'

AMBITIE DURVEN TONEN

Denemarken, Tunesië en Bahrein, ziedaar de tegenstrever die onze landgenoten in Malmö voorgeschoteld krijgen. Onze kansen ?

'We weten nog niet echt veel over die ploegen. Natuurlijk wel over Denemarken, dat hors concours lijkt. Een wereldmacht qua handbal.

Tunesië ? Ik heb een Tunesische ploegmaat bij Villeurbanne en via hem probeer ik wel wat inside information weg te plukken. Bahrein is de grote onbekende, een compleet vraagteken. Kijk, wij hebben daar niks te verliezen hé. We moeten dat toernooi opvatten als een opportuniteit, als een land dat met open vizier elke tegenstander aandurft. Dat we als underdog vertrekken lijkt wel logisch. We moeten het gewoon van match tot match bekijken. En vergeet niet: elke wedstrijd moet gespeeld worden. Tegen Denemarken zal het enkel een unieke ervaring worden, een moment om te koesteren. Maar Tunesië en Bahrein, die wedstrijden bieden mogelijkheden. Een concrete ambitie? Mikken op een derde plek in de poule, dat zou een enorm succes zijn.'

Cois Van Aelst

